

Arrest

nr. 154 843 van 20 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Kerbala (Zuid-Irak). In 2007 zou u met een vriendin Irak hebben verlaten en naar Syrië zijn gereisd. Van daaruit zouden jullie, via Turkije, naar Griekenland zijn verder gereisd. Nadat jullie door de Griekse autoriteiten werden aangehouden en jullie vingerafdrukken er op 28 mei 2007 werden genomen, zouden jullie, via de Turkse autoriteiten, naar Irak zijn teruggestuurd. U keerde vervolgens terug naar uw huis in Kerbala. In Kerbala zou uw vader een restaurant hebben uitgebaat. U, alsook uw broers en zussen, zouden uw vader af en toe geholpen hebben in het restaurant. Midden juli 2008 zou uw vader op een dag verdwenen zijn toen hij onderweg was naar zijn restaurant. Een paar dagen later, op 21 juli 2008, zouden jullie hem dood hebben aangetroffen in het Hamzaziekenhuis in Kerbala. Naar u vermoedt werd uw vader ontvoerd en vermoord omdat jullie soennieten zijn en omdat Amerikanen in uw

vaders restaurant kwamen eten. De dag nadien zou jullie woning 's nachts door onbekenden beschoten zijn. Hierop zouden uw broers en zussen, i.c. (K.), (Ad.), (Z.) en (An.), Irak verlaten hebben en naar Syrië zijn gereisd. Zelf zou u, samen met uw jongste broer (Y.) (O.V. 7.869.627 en CG 14/11898) en uw moeder, in Irak gebleven zijn omdat uw moeder ziek was. Jullie zouden wel de ouderlijke woning verlaten hebben op 23 juli 2008 en bij uw tante (N.), die in de buurt van Kerbala woont, zijn ingetrokken. Een tweetal maanden later zou ook u, samen met uw moeder en broer, Irak verlaten hebben en, via Turkije, naar Nederland zijn gereisd.

U zou op 7 november 2008 een eerste asielaanvraag hebben ingediend in Nederland. Nadat deze werd afgewezen diende u op 7 april 2011 een tweede asielaanvraag in in Nederland. Ook deze asielaanvraag werd afgewezen. Uiteindelijk vroeg u op 25 mei 2011 voor een derde keer asiel aan in Nederland doch opnieuw werd uw aanvraag afgewezen. Ook ten aanzien van uw moeder zou drie keer een weigeringsbeslissing genomen zijn. Na jullie vlucht uit Irak zouden jullie van uw tante (N.) vernomen hebben dat uw broers en zussen in 2010 vanuit Syrië naar Irak waren teruggekeerd om hun paspoorten te regelen. Ze zouden bij uw tante verbleven hebben maar kort na hun terugkeer zouden onbekenden bij uw tante thuis zijn langsgeweest en uw broers en zussen ontvoerd hebben. Tot op heden zouden jullie geen nieuws van hen hebben.

Tijdens uw verblijf in Nederland zou u in 2010 in contact gekomen zijn met het christendom. U, die in die periode ziek zou geweest zijn, zou medio 2010 in een kerk gaan bidden zijn en een kaars hebben gebrand. U zou vervolgens genezen zijn. Kort nadien zou u deelgenomen hebben aan een jaarlijkse conferentie over het christendom. Hierna zou u ook bijbelstudies gevolgd hebben, met mensen over het christendom gepraat hebben, enz. In 2012 zou u een tweede keer hebben deelgenomen aan de jaarlijkse christelijke conferentie. U zou zich daar toen ook hebben laten dopen. Daar uw broer veel positieve veranderingen in u zag zou hij ook geïnteresseerd geraakt zijn in het christendom. In 2013 zouden jullie dan ook samen de christelijke conferentie hebben bijgewoond. Uiteindelijk zou ook uw broer zich in november 2013 hebben laten dopen. Uw moeder zou van in het begin tegen uw - en later ook de keuze van uw broer - geweest zijn om jullie met het christendom in te laten. Via uw moeder zou u ook vernomen hebben dat uw tante (N.) niets meer met jullie wilde te maken hebben omwille van jullie bekering. In april 2014 zou uw moeder het opvangcentrum in Nederland verlaten hebben en u en uw broer er achtergelaten hebben, dit omwille van jullie bekering tot het christendom en omdat jullie derde asielaanvraag opnieuw was afgewezen. U zou hierop besloten hebben samen met uw broer (Y.) naar België te komen en bescherming te vragen. Jullie kwamen op 4 april 2014 naar België en diende op 8 april 2014 een asielaanvraag in. U haalde aan niet naar Irak te kunnen terugkeren omwille van uw bekering.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een attest ter staving van uw deelname aan de christelijke conferentie in 2012 en uw doopsel, een schrijven van een maatschappelijk werker in Dronten betreffende haar bevindingen aangaande uw geloof en een attest van 'Middle East Support Ministries' betreffende uw doopsel.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaarde Irak in 2008 te hebben verlaten uit vrees voor uw leven nadat uw vader er werd gedood door onbekenden - naar u vermoedt hield dit verband met het toen aanwezige sektarische geweld en het feit dat Amerikanen als klant in uw vaders restaurant kwamen eten - en jullie woning vervolgens door onbekenden werd beschoten. U haalde voorts ook aan actueel niet naar Irak te kunnen terugkeren omdat u en uw broer (Y.) tot het christendom bekeerd zijn.

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet moet echter worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en bijgevolg evenmin aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Wat betreft **de moord op uw vader en de daaropvolgende beschieting van jullie woning** dient allereerst te worden opgemerkt dat in kader van uw eerste asielaanvraag in Nederland reeds uitdrukkelijk werd geoordeeld dat het niet geloofwaardig is dat u Irak diende te verlaten omdat uw vader werd vermoord en uzelf werd bedreigd. Zo werd er allereerst op gewezen dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent uw reis naar Griekenland in 2007 en voorts ook geen overtuigend en tastbaar begin van bewijs kon voorleggen ter staving van uw beweerde terugkeer naar Irak. Dat u aldus in Irak zou zijn geweest op het moment dat uw vader zou zijn gedood, staat niet vast. Voorts werd geoordeeld dat u ook niet heeft aangetoond dat de overleden persoon ook effectief uw vader is. U legde immers geen enkel overtuigend begin van bewijs voor aangaande uw identiteit. U legde voor de Nederlandse asielinstanties weliswaar een authentiek bevonden identiteitskaart en nationaliteitsbewijs

voor doch het betrof hier documenten van meer dan 20 jaar oud, voorzien van foto's van een driejarig meisje. Dat dit uw identiteitsdocumenten betrof, kon aldus niet worden afgeleid. Kan hierbij overigens worden opgemerkt dat het toch mag verbazen dat u, die beweerde tot 2008 in Irak te hebben gewoond, nooit over meer recente identiteitsdocumenten zou hebben beschikt. Bovendien verklaarde u voor de Nederlandse asielinstanties dat u in Irak over een paspoort beschikte - u reisde met dit document immers naar Syrië in 2007 - maar het in Turkije verscheurde (zie IND rapport van eerste gehoor, 7/11/2008, p.4). Niet alleen strookt dit niet met uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties waar u beweerde nooit (!) een Iraaks paspoort te hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS 12/2/2015 p. 28 en interview DVZ, 23/4/2014 p. 10 vraag 30A), het mag toch verbazen dat u in Irak een paspoort zou hebben uitgereikt gekregen op basis van oude identiteitsdocumenten van toen u drie jaar oud was. Voorgaande doet vermoeden dat u niet de waarheid vertelt aangaande uw identiteit, of toch minstens bepaalde gegevens wil verborgen houden. Voorts konden door de Nederlandse asielinstanties ook verschillende tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw onderlinge verklaringen en de verklaringen van uw moeder en uw broer (K.) over een aantal essentiële elementen, i.c. het restaurant van uw vader, de periode waarin de Amerikanen er als klant zouden zijn komen eten, wat u en uw zussen in het restaurant deden als jullie gingen helpen alsook aangaande de dood van uw vader en wie het lichaam ging ophalen. U kon ook geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs voorleggen ter staving van uw asielrelaas. De Nederlandse asielinstanties oordeelden dan ook dat uw persoonlijke relaas niet geloofwaardigheid was.

De ongeloofwaardigheid van uw relaas inzake de redenen van uw vlucht uit Irak in 2008 wordt nog bijkomend ondermijnd door volgende bevindingen. Zo verklaarde u voor de Nederlandse asielinstanties dat uw vader vóór zijn verdwijning werd bedreigd. Er zouden mensen op hem afgekomen zijn in het restaurant en hij zou ook een dreigbrief ontvangen hebben. Na de verdwijning van uw vader zou uw moeder jullie dit verteld hebben (zie IND rapport van nader gehoor, 16/1/2009, p. 10). Echter, u tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd of uw vader vóór zijn verdwijning bedreigingen had gekregen of problemen kende, repte u met geen woord over de dreigbrief en het feit dat hij in het restaurant werd opgezocht. U stelde gewoon dat uw ouders jullie niets vertelden omdat ze jullie niet wilden bang maken (zie gehoorverslag CGVS p. 21). Gezien deze feiten mee aan de basis zouden gelegen hebben van jullie beslissing Irak te verlaten, kan toch worden verwacht dat u hierover eensluidende verklaringen zou afleggen. Opmerkelijk is ook het feit dat u voor de Nederlandse asielinstanties verklaarde dat uw broer (Ad.) en uw twee zussen (Ah.) en (An.) Irak verlieten nadat jullie vader dood werd teruggevonden. Over uw broer (K.) en een reis naar Syrië, repte u toen met geen woord. Uw broer (K.) zou wel, net als u, in 2007 naar Griekenland zijn gereisd en hij reisde eveneens naar Nederland waar hij een asielaanvraag indiende. Voor het CGVS verklaarde u daarentegen dat ook uw broer (K.), samen met uw andere broer en zussen, naar Syrië ging na het overlijden van uw vader. In tegenstelling tot uw beweringen bij de IND waar u stelde dat uw zussen (An.) en (As.) heten, sprak u voor het CGVS dan weer over uw zussen (An.) en (Z.). Voor het CGVS stelde u nog dat uw vier broers en zussen in 2010 vanuit Syrië naar Irak terugkeerden en er ontvoerd werden. Sindsdien zouden jullie geen nieuws meer van hen hebben. Dat uw broer (K.) een maand na jullie aankomst ook in Nederland aankwam en er een asielaanvraag indiende, vertelde u dan weer niet op het CGVS (zie IND rapport van eerste gehoor, 7/11/2008 p. 2 en 3 en IND rapport van nader gehoor, 16/1/2009 p. 3 en 6 + gehoorverslag CGVS p 24 en 25).

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat u ook in het kader van uw huidige asielaanvraag geen enkel tastbaar begin van bewijs neerlegde ter staving van uw identiteit. U haalde aan dat u uw originele stukken voorlegde in Nederland en u gaf de 'protection officer' (PO) de toestemming deze in Nederland op te vragen (zie gehoorverslag CGVS p. 27 en 28). Zoals hoger aangehaald blijkt u in Nederland identiteitsdocumenten te hebben voorgelegd van meer dan 20 jaar oud en waaruit bijgevolg op geen enkele manier kan worden afgeleid dat deze op u betrekking hebben. Het voorleggen van een tastbaar begin van bewijs aangaande uw identiteit is nochtans een essentieel element in het kader van uw asielprocedure. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent uw identiteit houdt dan ook een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas.

Kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat u, gezien uw onvermogen een overtuigend en tastbaar begin van bewijs aangaande uw identiteit voor te leggen, ook uw beweerde behoren tot de soennitische geloofsgemeenschap op geen enkele manier kan staven. Dat u, voorafgaand aan uw beweerde bekering, de soennitische geloofsovertuiging aanhing, kan bijkomend in vraag worden gesteld gelet op uw bewering dat uw vader na zijn overlijden in Najaf zou zijn begraven. Dat uw vader, een soenniet die volgens uw beweringen werd ontvoerd in het kader van het toenmalige sektarische geweld werd ontvoerd, vervolgens in de voor sjiïeten heilige stad Najaf - uit de beschikbare informatie blijkt 99% van de bevolking in Najaf sjiïtische te zijn tegenover 1% soennieten - zou zijn begraven, is niet aannemelijk. Wie u precies bent en wat uw achtergrond is toont u tot op heden niet aan.

Voorgaande bevindingen ondermijnen eens te meer uw gehele geloofwaardigheid en doen verder vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw beweerde problemen in Irak voorafgaand aan uw beweerde vlucht in september 2008.

Wat betreft uw vrees voor vervolging ingeval van een eventuele terugkeer naar Irak en dit omwille van **uw bekering tot het christendom en het feit dat u gedoopt bent**, dient vervolgens te worden opgemerkt dat u geenszins heeft weten te overtuigen wat betreft de oprechtheid en de motivatie van uw keuze u tot het christendom te bekeren en u te laten dopen. Ook aangaande uw beslissing u te bekeren tot het christendom konden immers verschillende flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw verklaringen voor het CGVS en uw verklaringen afgelegd voor de Nederlandse asielinstanties. Zo verklaarde u voor de Nederlandse asielinstanties meermaals dat u met uw moeder naar de kerk ging in Nederland. U haalde aan dat uw moeder een wens deed bij Maria en dat deze wens vervuld werd. U heeft geen idee hoe uw moeder ertoe kwam Maria te vragen haar wens in vervulling te laten gaan, maar ze zou gehoord zijn en door deze gebeurtenis zou uw interesse voor het christendom ontstaan zijn. U zou vervolgens verder aangetrokken zijn geraakt tot het christendom door de dingen die u hoorde en zag tijdens de conferentie waar u aan deelnam (zie gehoorverslag IND rapport van opvolgende aanvraag, 7/4/2011, p. 3 en IND rapport gehoor opvolgende aanvraag, 25/5/2011, p. 7, 14, 15, 16 en 17). Dit strookt echter geenszins met uw verklaringen afgelegd voor het CGVS. Zo verklaarde u op CGVS uitdrukkelijk dat uzelf degene was die op een dag besliste een kerk binnen te gaan omdat God u zou geroepen hebben. U verklaarde dat u er toen tot God bad voor uw genezing en hierop ook genas. U zou toen geweten hebben dat God de ware was. Vervolgens zou u ook een eerste keer deelgenomen hebben aan een christelijke conferentie. In tegenstelling tot uw verklaringen voor de Nederlandse asielinstanties blijkt uit uw huidige verklaringen nergens dat uw moeder ooit met u zou mee geweest zijn naar een kerk, er een kaars zou hebben aangestoken en tot Maria zou gebeden hebben. U beweerde op het CGVS overigens precies het tegenovergestelde, i.c. dat uw moeder van in het begin gekant was (!) tegen uw keuze voor het christendom en dat er van in het begin problemen waren tussen jullie door uw bekering. Uw moeder zou u ook altijd verweten hebben omwille van uw bekering en u meent zelfs dat dit (één van) de reden(en) is dat uw moeder u en uw broer in Nederland zou verlaten hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 8, 10, 13 en 23). Dat u niet in staat bent op een coherente en éénsluidende manier aan te geven hoe uw interesse voor het christendom werd gewekt, wie van uw dichte familie daar al dan niet bij betrokken was en er al dan niet mee akkoord was, doet reeds de nodige vragen rijzen bij de oprechtheid van uw bekering.

Dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat de Nederlandse asielinstantie reeds oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bekering, minstens aan de oprechtheid van uw bekering. Uw kennis over het christendom in het algemeen bleek immers ruim onvoldoende. U bleek voorts ook amper in staat antwoord te geven op de vragen die u gesteld werden aangaande uw ervaringen met het christelijk geloof en evenmin kon u op overtuigende wijze vertellen over het proces dat leidde tot uw beweerde bekering. Dat u deelnam aan de conferentie in 2010 kon ook geen ander licht werpen op voorgaande temeer daar eenieder relatief makkelijk kan deelnemen aan zo'n conferentie, dit ook zonder dat er sprake is van een oprechte bekering. U poogde uw gebrekkige kennis aangaande het christendom op het moment van uw horen in Nederland te vergoelijken door te verwijzen naar uw gebrekkige kennis van het Nederlands. Doch dienaangaande oordeelde de Nederlandse asielinstantie dat dit geenszins voldoende is (zie IND voornemen 27/6/2012 p. 4 en 5). Dat geen geloof kan worden gehecht aan, minstens de oprechtheid van, uw bekering blijkt voorts uit volgende bevindingen. Zo verklaarde u voor het CGVS dat u tijdens de christelijke conferentie, die plaatsvond in 2010 en overigens in het Arabisch doorging, een aantal personen, tevens Irakezen, leerde kennen, i.c. (R.) en (S.), en ook na de conferentie hield u met hen contact. U zou van hen een bijbel gekregen hebben en begon deze te lezen, u stelde veel vragen en kreeg ook antwoorden (zie gehoorverslag CGVS p. 6, 11 en 12). Bovendien verklaarde u op het CGVS dat u in Nederland kerkdiensten bijwoonde in het Arabisch (zie gehoorverslag CGVS p. 15). Hiermee rekening houdende mag het duidelijk zijn dat uw bewering voor de Nederlandse asielinstantie dat u de Nederlandse taal onvoldoende machtig was ter rechtvaardiging voor uw gebrekkige kennis van de christelijke leer niet volstaat, temeer daar u toen reeds de mogelijkheid had om met (R.) en (S.) in het Arabisch te communiceren. Gezien u in augustus 2010 deelnam aan de christelijke conferentie en sindsdien, naar u zelf beweerde, in contact bleef met (R.) en (S.), de bijbel las, veel vragen stelde en ook antwoorden kreeg, kan toch redelijkerwijs worden verwacht dat u bij uw gehoor voor de Nederlandse asielinstantie 9 maanden later, i.c. 25/5/2011, met meer kennis van zaken en op een meer overtuigende manier over het christendom en uw eigen ervaringen met het christelijk geloof zou hebben kunnen vertellen.

Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde oprechte en effectieve bekering tot het christendom. Zulks blijkt voorts nog uit het feit dat u sinds uw aankomst in België in april 2014 - een jaar geleden - nog maar één keer een misviering zou hebben bijgewoond. Nochtans wilde u de PO aanvankelijk laten geloven dat u wel elke zondag naar de mis gaat. U stelde

uiteindelijk dat u wel naar de kerk gaat om een kaars te branden maar hier de taal niet spreekt. Nochtans verklaarde u voordien dat u in België les kreeg en vooral hier de Nederlandse taal leerde (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Het feit dat men in België ook Nederlands spreekt was tevens een reden die mee aan de basis lag van uw keuze om naar België te reizen vanuit Nederland (zie gehoorverslag CGVS p. 32). Dat u op een jaar tijd slechts één keer een misviering bijwoonde en voor het overige, met uitzondering van het branden van kaarsen, niet echt op een gepassioneerde manier bezig lijkt met de beleving van uw nieuwe, en naar eigen zeggen ware, religie, maakt dat verder de nodige vragen kunnen gesteld worden bij de oprechtheid van uw bekering. Het feit dat u voor de Belgische asielinstanties wel over voldoende kennis bleek te beschikken aangaande het christendom in het algemeen, kan hier hoegenaamd geen ander licht op werpen. Dit wijst er louter op dat u zich deze kennis door middel van studie heeft eigen gemaakt doch geenszins dat u zich vanuit een oprechte en innerlijke overtuiging tot het christendom zou hebben bekeerd en heeft laten dopen. Rekening houdende met alle hierboven aangehaalde elementen heeft het er dan ook eerder alle schijn van u zich louter omwille van opportunistische redenen, i.c. om uzelf een asielmotief te verschaffen, heeft laten dopen.

Dat u zich aldus, in geval van een eventuele terugkeer, als christen zou gedragen, de islam afvallig zou zijn, en bijgevolg een risico zou lopen om op grond van religieuze redenen te worden vervolgd, kan niet worden volgehouden.

Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat doorheen uw verklaringen ook niet blijkt dat iemand in Irak op de hoogte zou zijn van uw (beweerde) bekering en doopsel. U haalde wel aan dat het geweten is in Irak dat u problemen riskeert, doch ook dienaangaande zijn uw verklaringen dermate afwijkend dat ook de waarachtigheid van dit aspect geenszins is aangetoond.

Zo verklaarde u voor de Nederlandse asielinstantie dat u in maart 2011 via uw tante (N.) vernam dat jullie stamhoofd in Irak bij haar was langsgeweest met een dreigbrief. Hij zou geweten hebben dat u naar de kerk was geweest en dat u christen was geworden. Uw stamhoofd zou uw tante hebben ingelicht dat elk lid van de stam u, uw moeder en overige familieleden mocht doden. Uw tante zou alles ontkend hebben en het stamhoofd verteld hebben dat ze niet wist waar jullie waren. Later zou uw tante nog een tweede dreigbrief van het stamhoofd hebben ontvangen. Uw tante stuurde jullie deze beide brieven op in Nederland (zie IND gehoor opvolgende aanvraag, 7/4/2011 p. 3 en IND gehoor opvolgende aanvraag, 25/5/2011 p. 4). Echter, tijdens uw gehoor op het CGVS sprak u met geen woord over de dreigementen afkomstig van de stam en u had het ook nergens over de twee dreigbrieven die bij uw tante zouden zijn afgeleverd door het stamhoofd. U verklaarde daarentegen op het CGVS dat uw tante in een laatste contact met uw moeder te kennen had gegeven dat ze geen contact meer wilde omwille van jullie bekering tot het christendom. Via wie uw tante dit zou hebben vernomen en hoe deze personen dan zouden geweten hebben dat u de nicht was van (N.), kon u niet verduidelijken. U kwam hier niet verder dan het uiten van losse beweringen en loutere veronderstellingen. Nergens maakte u tijdens uw gehoor op het CGVS echter melding van enig contact tussen uw tante en het stamhoofd (zie gehoorverslag CGVS p. 25, 26 en 27). Hierbij kan overigens nog worden opgemerkt dat het toch merkwaardig is dat uw tante jullie nog wilde helpen bij jullie asielaanvraag in Nederland door jullie de dreigbrieven van de stam op te sturen terwijl ze, volgens uw beweringen afgelegd op het CGVS, geen enkel contact meer met jullie wilde éénmaal ze vernam dat jullie bekeerd waren.

Dat u niet in staat bent op een duidelijke manier aan te geven wie op de hoogte zou zijn van uw bekering en doopsel en wie hier al dan niet problemen mee heeft in Irak, ondermijnt eens te meer ook uw beweerde vrees voor vervolging.

Uw beweerde vrees voor vervolging wordt tot slot nog bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat u voor de Nederlandse asielinstanties nog aanhaalde dat u aanvankelijk ook vreesde ingeval van een terugkeer naar Irak door uw stam te worden uitgehuwelijkt omdat uw vader niet meer leeft in Irak (zie IND gehoor opvolgende aanvraag, 7/4/2011 p. 3 en IND rapport van gehoor van opvolgende aanvraag, 25/5/2011 p. 5 ev.). Noch tijdens uw eerste asielaanvraag voor de Nederlandse asielinstantie noch voor de Belgische asielinstanties heeft hier ooit met een woord over gerept.

Zonder dat uw nationaliteit in twijfel wordt getrokken, dient, rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen, toch te worden opgemerkt dat u het de Commissaris-generaal onmogelijk maakt een duidelijk zicht te krijgen op wie u precies bent - uw identiteit en overige persoonsgegevens, i.c. uw behoren tot de soennitische geloofsgemeenschap, uw bekering tot het christendom, minstens de overtuiging en oprechtheid van uw beweerde bekering, wie tot uw gezin behoorde in Irak voorafgaand aan uw vlucht, wanneer en om welke redenen u Irak heeft verlaten en wat de redenen zijn waarom u er heden niet zou kunnen terugkeren. U maakt het de Commissaris-generaal bijgevolg door uw eigen toedoen onmogelijk een duidelijk beeld te krijgen van uw persoonlijke situatie en maakt uw beweerde vrees voor vervolging geenszins aannemelijk.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat u weliswaar over een afdoende kennis beschikte aangaande de stad Kerbala. Hieruit kan hoogstens worden afgeleid dat u, zoals u beweert,

afkomstig bent uit deze stad doch dit kan geenszins een ander licht werpen op bovenstaande appreciatie en bevindingen.

Er aldus van uitgaand dat u afkomstig bent uit Kerbala, kan hier nog het volgende worden aan toegevoegd. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus Algemene veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 25 januari 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen.

Naast 'Baghdad International Airport' beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten kunnen hier geenszins een ander licht op werpen. Dient hier allereerst te worden aan herinnerd dat u tot op heden geen overtuigend en tastbaar begin van bewijs heeft voorgelegd betreffende uw identiteit. Dat de voorgelegde stukken op u betrekking hebben, dan wel de in de documenten vermelde identiteitsgegevens ook effectief de uwe zijn, staat dan ook niet vast. Dit terzijde, zoals hoger reeds uitdrukkelijk werd uiteengezet wordt niet betwist dat u werd gedoopt en deelnam aan christelijke activiteiten - feiten die door de voorgelegde documenten worden aangetoond - doch u heeft geenszins aangetoond dat uw bekering en doopsel werden ingegeven vanuit een oprechte innerlijke overtuiging, noch dat zulks geweten zou zijn in uw land van herkomst en moeilijkheden in uw hoofde teweeg zou brengen in geval van terugkeer. De stukken die u thans voorlegde kunnen ook hierop geenszins een ander licht werpen. Uw doopcertificaat bevestigt dat u zich heeft laten dopen, zonder dat hieruit ook maar iets kan worden afgeleid aangaande uw intentie of overtuiging. De overige twee attesten betreffen twee gewone brieven, zonder enige officiële hoofding, die door éénieder die over een pc met tekstverwerking beschikt kunnen zijn opgemaakt. De authenticiteit en het objectieve karakter van deze stukken kan dan ook geenszins worden nagaan.

Ook in hoofde van uw broer, de genaamde (Y.T.A.A.) (O.V. 7.869.627 en CG 14/11898) werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), de beginselen van behoorlijk bestuur en de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Zij verwijst naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 1951 en past de elementen uit deze definitie toe op haar situatie en problemen.

Verzoekster blijft erbij dat zij destijds via de Turkse autoriteiten werd gerepatrieerd naar Irak. Zij voegt ter staving hiervan op heden een begin van bewijs bij het verzoekschrift.

Verzoekster benadrukt voor de Nederlandse autoriteiten haar originele – authentiek bevonden – identiteitskaart en nationaliteitsbewijs te hebben neergelegd. Deze werden afgewezen omdat zij werden afgeleverd toen zij nog een kleuter was. In Irak worden aan meisjes echter slechts nieuwe identiteitsdocumenten afgeleverd wanneer zij naar de universiteit gaan of huwen.

Verzoekster heeft nooit een paspoort gehad. Zij heeft dit ook zo verklaard ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten.

Verzoekster kan voor de vermeende tegenstrijdigheden die door de Nederlandse asielinstanties werden vastgesteld geen verklaring bieden. Deze worden door verweerder niet verduidelijkt. Mogelijk werden de verklaringen van verzoekster, haar moeder en haar broer K. destijds niet precies vertaald door de tolk.

Verzoekster ontkent tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd over de bedreigingen ten aanzien van haar vader. Bij verweerder antwoordde zij noch bevestigend, noch ontkennend. Zij zegt hiermee niet dat haar vader geen problemen kende of geen bedreigingen ondervond.

Verzoekster wenst aangaande haar broers en zussen ter verduidelijking aan te geven dat K. niet meereisde naar Griekenland in 2007, dat K. samen met haar twee zussen, An. en As. en haar broer Ad. meereisde naar Syrië en dat K. hen later vervoegde in Nederland. K. keerde vanuit Nederland terug naar Syrië en verzoekster verloor met hem het contact. An., As., en Ad. zijn vanuit Syrië terug naar Irak gereisd en werden er ontvoerd. Verzoekster betoogt verder steeds te hebben verklaard dat An. en As. de namen van haar zussen zijn. Dat haar zus Z. zou heten, is een foute vertaling van de tolk of werd mis begrepen door de ambtenaar bij de DVZ. Daardoor werd dit verkeerd genoteerd in de documenten van verzoekster en haar broer en werd deze fout herhaald bij het CGVS.

Verzoekster herhaalt haar hoger gedane opmerkingen omtrent haar identiteit en de ter staving hiervan neergelegde documenten.

Verzoekster stelt een afdoende verklaring te hebben gegeven voor het feit dat haar vader werd begraven in Najaf. Zij herhaalt haar verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS. Haar oom langs moederszijde regelde de begrafenis van haar vader omdat deze enig kind was. Deze oom was sjiïet en het was zijn keuze om verzoeksters vader in Najaf te begraven. Omdat haar moeder sjiïet was, verzette deze zich hiertegen niet.

Verzoekster voegt hieraan toe: *“Echter, wat er ook van zij, de moord op haar vader, de dreigementen, de beschieting van het huis, het onbekende lot van haar broers en zussen... dit zijn niet de redenen waarvoor verzoekster asiel heeft aangevraagd in april 2014. Verzoekster beoogt bescherming te bekomen, omdat zij vervolging vreest ten gevolge van haar bekering tot het christendom”.*

Verzoekster, oprecht christen, kan zich niet akkoord verklaren met de motivering inzake haar bekering en haar overtuiging. Vooreerst verwijst zij naar de neergelegde getuigenissen dienaangaande.

Volgens verzoekster verwijst verweerder onvolledig naar haar derde asielpcedure in Nederland. Tegen de beschikking van 27 augustus 2012 waarbij deze werd geweigerd, werd beroep aangetekend en deze beschikking werd vernietigd. Verzoekster citeert uit de uitspraak uit deze beroepsprocedure. Volgens verzoekster volgt uit deze vernietiging dat verweerder niet mag verwijzen naar haar verklaringen tijdens het gehoor in het kader van voormelde asielpcedure en naar de gevolgtrekkingen die de Nederlandse asielinstantie hieruit trok in eerste aanleg. De rechter in beroep oordeelde dat haar bekering wel oprecht was. De afdeling bestuursrechtspraak van de Nederlandse Raad van State heeft voormelde uitspraak bevestigd, ook al werd de opinie van de staatssecretaris gevolgd. Dit alles toont aan dat de beoordeling omtrent de oprechtheid van iemands bekering erg subjectief is. De ene rechter hecht hieraan geloof, terwijl de andere deze afwijst. Ondanks dat een Nederlandse rechter reeds oordeelde dat verzoeksters bekering oprecht is, poogt verweerder deze opnieuw in twijfel te trekken. Dergelijke handelwijze kan niet worden aanvaard, te meer daar geen rekening werd gehouden met de bijkomende verklaringen en documenten die verzoekster in haar beroepsprocedure in Nederland neerlegde. Verzoeksters keuze om zich te laten dopen is oprecht.

Verzoekster ontkent tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd over de wijze waarop zij met het christelijke geloof in contact kwam. Zij vraagt om met haar verklaringen tijdens het gehoor van 25 mei 2011 in Nederland geen rekening te houden. Zij heeft immers nooit verklaard dat zij met haar moeder naar de kerk is geweest. Mogelijks werden haar verklaringen in Nederland verkeerd begrepen als zou zij samen met haar moeder naar de kerk zijn gegaan aangezien zij steeds sprak over ‘moeder’ Maria.

Haar gebrekkige kennis tijdens het voormelde gehoor bij de Nederlandse asielinstanties wijt verzoekster aan de moeilijke periode waarin zij zat. Haar moeder was ziek, zij was zelf fysiek zwak, kreeg bijkomende hormonen toegediend, werd meermaals naar een gesloten centrum gebracht en had het emotioneel zwaar. Verzoekster kreeg reeds in 2010 een Bijbel. Door de moeilijke periode die hierop volgde kreeg zij echter niet de mogelijkheid om zich ten volle te verdiepen in het christendom. Zij las slechts in beperkte mate de Bijbel. Zij ging niet naar de kerk, en dit omwille van haar gezondheidstoestand en het gegeven dat zij de Nederlandse taal onvoldoende machtig was. Vanaf de tweede helft van 2011 begon zij opnieuw de Bijbel te lezen. Pas vanaf 2012 woonde zij op regelmatige basis kerkdiensten in het Arabisch bij. Verzoekster hield inderdaad contact met R. en S. Het intense contact, waarbij zij vragen stelde, startte echter pas in 2012. Dit blijkt ook uit haar verklaringen.

Verzoekster wenst ook op te merken dat iemand dient te groeien in zijn/haar nieuwe geloof. Verweerder erkent dat zij in februari 2015 wel over voldoende kennis beschikte. Dit is niet opmerkelijk en toont niet aan dat zij deze kennis uit opportunisme en door middel van studie vergaarde. Zij woonde van 2011 tot 2015 immers conferenties bij, volgde bijbelstudie, ging naar Arabische kerkdiensten en verdiepte zich in haar nieuwe geloof. Verzoekster legt foto's neer, onder andere genomen tijdens de conferenties.

Verzoekster woonde in België nog maar één misviering bij omdat zij de Nederlandse taal onvoldoende machtig is. Wel gaat zij naar de kerk om te bidden en een kaars te branden. Het is correct dat zij taallessen volgde in België. Dit impliceert echter niet dat zij het Nederlands voldoende machtig is. De beslissing om naar België te komen werd genomen in het belang van haar broer Y., die reeds vijf jaar onderwijs volgde in Nederland en erg goed Nederlands sprak. Verweerder had middels een poging tot gesprek in het Nederlands kunnen vaststellen dat verzoekster deze taal niet zo goed machtig is of minstens onzeker is om deze te spreken. Haar verklaring voor het niet-bijwonen van misvieringen is dan ook aanvaardbaar. Daarenboven is het bijwonen van misvieringen niet cruciaal om oprecht gelovig te kunnen zijn. Gelovig zijn houdt meer in dan het louter bijwonen van misvieringen.

De bekering van verzoekster moet geloofwaardig worden beschouwd. Men is in Irak op de hoogte van haar bekering. De verklaringen die zij hierover aflegde in Nederland en België zijn aanvullend. Het is zo dat haar tante N. hen aanvankelijk hielp. Zij was toen nog niet op de hoogte van haar bekering. Na een tijdje was haar tante N. overtuigd van haar bekering en liet zij via verzoeksters moeder weten geen contact meer te willen hebben. Verzoekster gaat ervan uit dat haar tante haar bekering via via vernam doch weet niet wie deze bekering heeft verkondigd in Irak.

Zelfs indien zou worden geoordeeld dat men in Irak niet op de hoogte is van haar bekering, dan nog heeft verzoekster een objectieve vrees bij een terugkeer naar Irak. Haar moeder reageerde reeds dermate negatief dat het begrijpelijk is dat verzoekster het ergste vreest in Irak. Bovendien geldt er een algemeen negatief klimaat ten aanzien van christenen in Irak. Verzoekster verwijst naar algemene informatie dienaangaande. Kerbala ligt voorts op slechts 100 kilometer van Bagdad. Geweld, oorlog en vervolging ten aanzien van christenen zijn dus slechts een boogscheut verwijderd. IS wil daarenboven Kerbala bereiken. Rekening houdend met de veiligheidssituatie in Irak en de doelstellingen van IS, kan niet worden voorgehouden dat Kerbala veilig is om Iraakezen naartoe te sturen.

Verzoekster stipt nog aan dat zij de bescherming van de Iraakse autoriteiten niet zal kunnen invoeren. Deze kunnen zichzelf niet beschermen.

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, *“de Richtlijn 2004/83/EG”* van de Raad van 29 april 2004 en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Zij benadrukt dat haar nationaliteit en haar herkomst niet worden betwijfeld. Tevens verwijst zij naar de *UNHCR Position on Returns to Iraq*. Verweerder respecteert het hierin gehandhaafde standpunt van UNHCR niet. Verweerder houdt, in tegenstelling met UNHCR, bovendien slechts rekening met de veiligheidssituatie en niet met de humanitaire crisis in het hele land. Uit de beslissing blijkt niet dat verweerder artikel 48/4, § 2, a) en b) heeft afgetoetst aan de actuele algemene situatie in Irak, inhoudende de humanitaire crisis.

2.1.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift: twee getuigenissen inzake haar bekering en haar geloof (bijlagen 3 en 4), de uitspraak in haar beroepsprocedure in Nederland (bijlage 5), enkele foto's (bijlage 6), persberichten aangaande de situatie van christenen en de aanwezigheid van IS in Irak (bijlagen 7-9) en documenten inzake haar medische problematiek (bijlage 10).

2.1.4. Verzoekster legt op 9 juli 2015 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota een kopie neer van het huurcontract van het restaurant dat haar vader huurde in Kerbala (rechtsplegingsdossier, stuk 3). Zij wijst erop dat de ligging van het restaurant overeenstemt met haar gezegden dienaangaande in Nederland.

2.2. Ter terechtzitting verklaart verweerder dat de informatie die op 3 september 2015 door middel van een aanvullende nota werd neergelegd in het kader van de beroepsprocedure van verzoeksters broer, bij de Raad gekend onder het rolnummer 174 187, eveneens geldt voor het onderhavige dossier. Zowel verzoekster als haar broer verklaren ter terechtzitting er geen bezwaar tegen te hebben dat de Raad

deze informatie in het onderhavige dossier hanteert. Het betreft de *“COI Focus Iraq, Security Situation in South Iraq”* van 29 mei 2015 (rechtsplegingsdossier RvV 174 187, stuk 9).

2.3.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.4. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster geen overtuigende bewijzen bijbrengt ter staving van haar voorgehouden identiteit. Zij betwist immers niet dat de identiteitsdocumenten die zij in Nederland neerlegde documenten betreffen van meer dan twintig jaar oud waarop de foto is opgenomen van een driejarig meisje. Evenmin betwist zij dat uit deze documenten bijgevolg niet kan worden afgeleid dat zij op haar betrekking hebben. De bewering dat identiteitskaarten in Irak slechts worden uitgereikt bij een huwelijk of wanneer zij naar de universiteit zou gaan, wordt door verzoekster niet gestaafd. Hoe dan ook kan deze bewering geen afbreuk doen aan de vaststelling dat uit de oude documenten niet kan worden afgeleid dat zij op verzoekster betrekking hebben.

Het voorgaande klemmt nog des te meer daar verzoekster tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegde omtrent haar paspoort. In de bestreden beslissing wordt in dit kader terecht gemotiveerd:

“Bovendien verklaarde u voor de Nederlandse asielinstanties dat u in Irak over een paspoort beschikte - u reisde met dit document immers naar Syrië in 2007 - maar het in Turkije verscheurde (zie IND rapport van eerste gehoor, 7/11/2008, p.4). Niet alleen strookt dit niet met uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties waar u beweerde nooit (!) een Iraaks paspoort te hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS 12/2/2015 p. 28 en interview DVZ, 23/4/2014 p. 10 vraag 30A), het mag toch verbazen dat u in Irak een paspoort zou hebben uitgereikt gekregen op basis van oude identiteitsdocumenten van toen u drie jaar oud was.”

Dat verzoekster bij de Nederlandse autoriteiten zou hebben verklaard dat zij nooit een paspoort had, vormt een loutere miskenning van de voormelde motieven en mist kennelijk feitelijke grondslag.

Wat betreft de problemen die verzoekster er in 2008 toe zouden hebben genoopt Irak te verlaten en de hiermee verweven problemen van haar familieleden, dringt de feitelijke vaststelling zich op dat deze reeds door verschillende asielinstanties en doorheen diverse volledig doorlopen asielprocedures ongeloofwaardig werden bevonden (administratief dossier, map 'landeninformatie'). In zoverre verzoekster in het onderhavige verzoekschrift terugkomt op deze asielprocedures en enkele argumenten opwerpt tegen de in Nederland gedane vaststellingen, dient te worden opgemerkt dat het de Raad in deze niet toekomt opnieuw een oordeel te vellen over de in Nederland gevoerde asielprocedures. Dat de beweerde problemen van verzoeksters vader en familieleden in Nederland reeds verscheidene malen ongeloofwaardig werden bevonden, vormt een ernstige aanwijzing dat verzoeksters verklaringen dienaangaande niet overeenstemmen met de werkelijkheid.

Verzoekster legde omtrent de bedreigingen die haar vader zou hebben ondergaan bovendien weldegelijk incoherente verklaringen af. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“De ongeloofwaardigheid van uw relaas inzake de redenen van uw vlucht uit Irak in 2008 wordt nog bijkomend ondermijnd door volgende bevindingen. Zo verklaarde u voor de Nederlandse asielinstanties dat uw vader vóór zijn verdwijning werd bedreigd. Er zouden mensen op hem afgekomen zijn in het

restaurant en hij zou ook een dreigbrief ontvangen hebben. Na de verdwijning van uw vader zou uw moeder jullie dit verteld hebben (zie IND rapport van nader gehoor, 16/1/2009, p. 10). Echter, u tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd of uw vader vóór zijn verdwijning bedreigingen had gekregen of problemen kende, repte u met geen woord over de dreigbrief en het feit dat hij in het restaurant werd opgezocht. U stelde gewoon dat uw ouders jullie niets vertelden omdat ze jullie niet wilden bang maken (zie gehoorverslag CGVS p. 21). Gezien deze feiten mee aan de basis zouden gelegen hebben van jullie beslissing Irak te verlaten, kan toch worden verwacht dat u hierover eensluidende verklaringen zou afleggen."

Verzoekster kan bezwaarlijk worden gevolgd waar zij beweert dat zij geen incoherente verklaringen zou hebben afgelegd. Indien haar vader werkelijk reeds voor diens overlijden zou zijn bedreigd, en dit zowel in zijn restaurant als per dreigbrief, kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij dit zou hebben vermeld wanneer bij het CGVS rechtstreeks werd gevraagd of haar vader reeds voor diens overlijden bedreigingen had ontvangen.

Verzoekster voert voorts geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar gemotiveerd wordt:

"Kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat u, gezien uw onvermogen een overtuigend en tastbaar begin van bewijs aangaande uw identiteit voor te leggen, ook uw beweerde behoren tot de soennitische geloofsgemeenschap op geen enkele manier kan staven. Dat u, voorafgaand aan uw beweerde bekering, de soennitische geloofsovertuiging aanhing, kan bijkomend in vraag worden gesteld gelet op uw bewering dat uw vader na zijn overlijden in Najaf zou zijn begraven. Dat uw vader, een soenniet die volgens uw beweringen werd ontvoerd in het kader van het toenmalige sektarische geweld werd ontvoerd, vervolgens in de voor sjiïeten heilige stad Najaf - uit de beschikbare informatie blijkt 99% van de bevolking in Najaf sjiïtische te zijn tegenover 1% soennieten - zou zijn begraven, is niet aannemelijk."

Verzoekster komt in deze immers niet verder dan een loutere herhaling van haar gezegden bij het CGVS. Deze loutere herhaling is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voormelde vaststellingen. Deze vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekster niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

Ingevolge de voormelde vaststellingen, kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters relaas inzake de problemen van haar vader en familieleden.

Nog los van de vraag naar de geloofwaardigheid van deze problemen, kan daarenboven hoegenaamd niet worden aangenomen dat deze zouden kaderen in een systematische en persoonsgerichte vervolging jegens verzoekster of haar familie. Verzoekster blijkt immers over geen concrete aanwijzingen te beschikken dat dit zo zou zijn en baseert haar verklaringen hierover op loutere hypothesen en vermoedens. Zo formuleerde zij slechts het vermoeden dat haar vader ingevolge de toenmalige sektarische spanningen en ook omdat de Amerikanen in zijn restaurant kwamen eten zou zijn ontvoerd en gedood. Wie er indertijd achter de feiten zat, wist zij echter niet (administratief dossier, stuk 5, p.20-21). Ook aangaande de ontvoering waarvan haar familieleden slachtoffer zouden zijn geworden kon zij niet preciseren wie hierachter zat en waarom en in welke omstandigheden dit gebeurde. Zij kon enkel aangeven dat onbekenden deze familieleden ontvoerden (*ibid.*, p.25).

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat deze feiten dateren uit de periode van 2008 tot 2010. Verzoekster haalde geen objectieve en concrete elementen aan en het administratief dossier bevat evenmin gegevens waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij ingevolge deze feiten op heden, vijf jaar na datum, nog zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

Verzoekster verklaart in het verzoekschrift daarenboven uitdrukkelijk dat de voormelde feiten niet de reden vormen waarom zij asiel heeft aangevraagd in april 2014. Hiermee geeft zij zelf duidelijk aan dat zij ingevolge deze feiten geen bescherming behoeft.

Verzoekster stelt aldus dat zij bescherming beoogt te bekomen omdat zij vervolging vreest ten gevolge van haar bekering tot het christendom.

Van een asielzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De asielzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de

geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de asielzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging maatschappelijk niet aanvaardbaar (en strafbaar) is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de asielzoeker. Van verzoekster, die beweert te zijn bekeerd tot het christendom, kan, mede gelet op het voorgaande, worden verwacht dat zij op een coherente en geloofwaardige wijze kan uiteenzetten op welke wijze en via welke personen zij in het contact kwam met haar nieuwe religie. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij de innerlijke motieven die leidden tot haar bekering op een geloofwaardige wijze kan uiteenzetten. Verzoekster dient tevens aannemelijk te maken dat haar innerlijke overtuiging een onafscheidelijk deel uitmaakt van haar persoon en religieuze identiteit. Zij dient aannemelijk te maken dat haar bekering het gevolg is van een oprechte innerlijke overtuiging en niet is ingegeven door opportunistische motieven, met name om een reden te creëren met het oog op het bekomen van de vluchtelingenstatus. Het belang voor en de impact van haar bekering en religie op haar persoonlijke leven, de wil om haar religie op een doorgedreven wijze te beleven en de wijze waarop zij aan deze wil tegemoet komt zijn daarbij belangrijke factoren bij de beoordeling van de oprechtheid van verzoeksters bekering en haar werkelijke innerlijke overtuiging. De gevolgen voor haar alledaagse leven, de wijze waarop zij haar geloof in België beleeft en de deelname aan het kerkelijke leven en kerkelijke activiteiten kunnen een belangrijke indicatie vormen. Verder mag worden verwacht dat verzoekster duiding kan geven over de betrokkenheid bij en de reactie op haar bekering vanwege haar naaste familieleden.

Dient aangaande verzoeksters bekering vooreerst te worden vastgesteld dat zij deze bekering reeds als asielmotief voorlegde aan de Nederlandse autoriteiten. Aldaar werd een gehele asielprocedure doorlopen en werd uiteindelijk door de Raad van State op 6 maart 2014 het oordeel van de Staatssecretaris gevolgd dat geen geloof kon worden gehecht aan de motieven voor en het proces van bekering van verzoekster, noch aan (de oprechtheid van) verzoeksters geloofsovertuiging (administratief dossier, map 'landeninformatie', uitspraak Raad van State, 6 maart 2014, nummer 201304031/1/V2). In zoverre verzoekster in het verzoekschrift terugkomt op deze asielprocedure en de in het kader van deze asielprocedure neergelegde documenten en enkele argumenten opwerpt tegen de in Nederland gedane vaststellingen, dient te worden opgemerkt dat het de Raad in deze niet toekomt opnieuw een oordeel te vellen over de in Nederland gevoerde asielprocedure. Het voorliggend beroep kan niet aanzien worden noch aangewend worden als een nieuwe beoordeling van de reeds gedane beoordelingen in Nederland tijdens de daar gevoerde procedures. Dat (de oprechtheid van) verzoeksters geloofsovertuiging en bekering in Nederland reeds ongeloofwaardig werd bevonden, vormt een ernstige aanwijzing dat verzoeksters verklaringen dienaangaande niet overeenstemmen met de werkelijkheid en dat deze bekering is ingegeven vanuit opportunistische redenen en met het oog op het creëren van een motief teneinde de vluchtelingenstatus te bekomen.

Nadat in Nederland reeds werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan (de oprechtheid van) verzoeksters geloofsovertuiging en bekering, kwam doorheen onderhavige asielprocedure in België daarenboven aan het licht dat verzoekster geheel niet in staat bleek op een coherente en geloofwaardige wijze uiteen te zetten op welke wijze en via welke personen zij in contact kwam met haar nieuwe religie. Tevens legde zij frappant tegenstrijdige verklaringen af over de betrokkenheid bij en de reactie van haar moeder op haar bekeringsproces. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"Wat betreft uw vrees voor vervolging ingeval van een eventuele terugkeer naar Irak en dit omwille van uw bekering tot het christendom en het feit dat u gedoopt bent, dient vervolgens te worden opgemerkt dat u geenszins heeft weten te overtuigen wat betreft de oprechtheid en de motivatie van uw keuze u tot het christendom te bekeren en u te laten dopen. Ook aangaande uw beslissing u te bekeren tot het christendom konden immers verschillende flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw verklaringen voor het CGVS en uw verklaringen afgelegd voor de Nederlandse asielinstanties. Zo verklaarde u voor de Nederlandse asielinstanties meermaals dat u met uw moeder naar de kerk ging in Nederland. U haalde aan dat uw moeder een wens deed bij Maria en dat deze wens vervuld werd. U heeft geen idee hoe uw moeder ertoe kwam Maria te vragen haar wens in vervulling te laten gaan, maar ze zou gehoord zijn en door deze gebeurtenis zou uw interesse voor het christendom ontstaan zijn. U zou vervolgens verder aangetrokken zijn geraakt tot het christendom door de dingen die u hoorde en zag tijdens de conferentie waar u aan deelnam (zie gehoorverslag IND rapport van opvolgende aanvraag, 7/4/2011, p. 3 en IND rapport gehoor opvolgende aanvraag, 25/5/2011, p. 7, 14, 15, 16 en 17). Dit strookt echter geenszins met uw verklaringen afgelegd voor het CGVS. Zo verklaarde u op CGVS uitdrukkelijk dat uzelf degene was die op een dag besliste een kerk binnen te gaan omdat God u zou geroepen hebben. U verklaarde dat u er toen tot God bad voor uw

genezing en hierop ook genas. U zou toen geweten hebben dat God de ware was. Vervolgens zou u ook een eerste keer deelgenomen hebben aan een christelijke conferentie. In tegenstelling tot uw verklaringen voor de Nederlandse asielinstanties blijkt uit uw huidige verklaringen nergens dat uw moeder ooit met u zou mee geweest zijn naar een kerk, er een kaars zou hebben aangestoken en tot Maria zou gebeden hebben. U beweerde op het CGVS overigens precies het tegenovergestelde, i.c. dat uw moeder van in het begin gekant was (!) tegen uw keuze voor het christendom en dat er van in het begin problemen waren tussen jullie door uw bekering. Uw moeder zou u ook altijd verweten hebben omwille van uw bekering en u meent zelfs dat dit (één van) de reden(en) is dat uw moeder u en uw broer in Nederland zou verlaten hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 8, 10, 13 en 23). Dat u niet in staat bent op een coherente en éénsluidende manier aan te geven hoe uw interesse voor het christendom werd gewekt, wie van uw dichte familie daar al dan niet bij betrokken was en er al dan niet mee akkoord was, doet reeds de nodige vragen rijzen bij de oprechtheid van uw bekering."

Dat verzoekster in Nederland nooit zou hebben verklaard dat zij met haar moeder naar de kerk ging en 'mogelijks' verkeerd werd begrepen, kan gelet op de herhaalde en duidelijke aard van de gezegden waarnaar in de voormelde motivering wordt verwezen immers bezwaarlijk ernstig worden genomen. De voormelde vaststellingen werpen een nadere ernstige smet op de oprechtheid en de motivatie van verzoekster om zich tot het christendom te laten bekeren en wijzen er andermaal op dat haar bekering is ingegeven vanuit opportunistische redenen en om zichzelf een asielmotief te verschaffen.

Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoekster – hoewel zij blijkens haar gezegden en de stukken van het administratief dossier (administratief dossier, stuk 5, p.7-14; map 'documenten'; map 'landeninformatie') gedurende haar asielprocedure in Nederland de kerk frequenteerde, deelnam aan tal van kerkelijke activiteiten, festiviteiten en conferenties, bijbelstudies volgde en de nodige getuigenissen kon produceren – nadat in Nederland reeds werd geoordeeld dat dit alles niet volstond om de oprechtheid van haar overtuiging aan te tonen, haar geloof in België klaarblijkelijk niet langer op actieve wijze invulling geeft. Aanvankelijk trachtte verzoekster weliswaar nog te laten uitschijnen dat zij iedere zondag naar de kerk ging. Nadat zij erop werd gewezen dat het in het licht van deze verklaringen niet geloofwaardig was dat zij het kerkelijk ritueel waarbij het laatste avondmaal tijdens misvieringen werd herdacht niet kende, wijzigde zij haar verklaringen echter en diende zij toe te geven dat zij in België nog maar één keer naar de mis ging. Wel zou zij naar de kerk gaan om een kaars te branden (administratief dossier, stuk 5, p.15). Ter terechtzitting werd verzoekster voorts ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV. Zij beweerde het weekend voorafgaand aan de terechtzitting naar de kerk te zijn geweest. Hoewel zij protestants verklaarde te zijn (*ibid.*, p.7), zou zij echter een katholieke kerk hebben bezocht in Eeklo. Wanneer over haar kerkbezoek werd doorgevraagd en onder meer werd gevraagd naar de naam van de priester, diende verzoekster bovendien opnieuw toe te geven hierover niet meer te weten. Zij schreef dit andermaal toe aan het gegeven dat zij enkel naar de kerk zou gaan om te bidden. Dat zij de taal niet spreekt kan voor dit alles geen verklaring bieden. Klaarblijkelijk weerhield dit haar er immers niet van om in Nederland wel een doorgedreven invulling aan haar geloof te geven, deel te nemen aan kerkdiensten, activiteiten en conferenties en de nodige getuigenissen te vergaren. Bovendien woonde verzoekster zes jaar in Nederland, leerde zij aldaar reeds een beetje Nederlands en gaf zij aan dat zij vooral in België Nederlands heeft geleerd omdat zij hier les kreeg (*ibid.*, p.11). Dat zij het Nederlands dermate onmachtig zou zijn dat zij daardoor geen misviering kan bijwonen, is bijgevolg niet aannemelijk. Hoe dan ook kan worden aangenomen dat zij, zo dit al zo zou zijn, de nodige pogingen zou hebben ondernomen om deze taalbarrière te overwinnen en om een manier te vinden om haar geloof te belijden. Uit haar verklaringen blijken zulke pogingen echter niet. Zo bleek zij ervan op de hoogte te zijn dat er in België Arabische misdiensten plaatsvinden doch blijkt niet dat zij een ernstige poging zou hebben ondernomen aan zulke misviering deel te nemen. Zij beperkte zich er namelijk toe te poneren dat het te ver was en dat zij geen geld had (*ibid.*, p.16). Daar verzoekster haar geloof in België klaarblijkelijk niet langer op een doorgedreven wijze beleeft, niet langer deelneemt aan het kerkelijke leven en kerkelijke activiteiten en geen verdere bewijzen kon bekomen van (de oprechtheid van) haar kerkelijke leven en engagement, toont opnieuw aan dat haar bekering niet is ingegeven vanuit een oprechte motivatie om zich te bekeren tot het christendom en niet de uitdrukking vormt van een werkelijke en oprechte innerlijke geloofsovertuiging doch wel is ingegeven door opportunisme en met het oog op het zichzelf verschaffen van een reden om asiel aan te vragen.

Dat verzoekster zich in geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst als christen zou gedragen, de islam afvallig zou zijn en daardoor een risico op vervolging zou lopen omwille van religieuze redenen, kan gelet op het voorgaande niet worden aangenomen. Voor zover er iemand uit verzoeksters omgeving alhier of in Irak op de hoogte zou zijn van haar beweerde bekering, kan bovendien worden aangenomen dat deze persoon tevens op de hoogte is van het klaarblijkelijk opportunistische karakter van deze bekering.

Verzoekster laat de bestreden beslissing voor het overige volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt: *“Uw beweerde vrees voor vervolging wordt tot slot nog bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat u voor de Nederlandse asielinstanties nog aanhaalde dat u aanvankelijk ook vreesde ingeval van een terugkeer naar Irak door uw stam te worden uitgehuwelijkt omdat uw vader niet meer leeft in Irak (zie IND gehoor opvolgende aanvraag, 7/4/2011 p. 3 en IND rapport van gehoor van opvolgende aanvraag, 25/5/2011 p. 5 ev.). Noch tijdens uw eerste asielaanvraag voor de Nederlandse asielinstantie noch voor de Belgische asielinstanties heeft hier ooit met een woord over gerept.”*

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekster ongemoeid worden gelaten, onverminderd overeind.

De neergelegde documenten zijn geenszins van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Het neergelegde huurcontract wordt slechts neergelegd in de vorm van een kopie (rechtsplegingsdossier, stuk 3). Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën kan hieraan geen bewijswaarde worden gehecht. Verzoekster geeft bovendien niet de minste uitleg voor het feit dat zij dit stuk slechts op 9 juli 2015 en in het kader van onderhavige beroepsprocedure neerlegt, en dit ondanks dat het stuk dateert van meer dan tien jaar geleden. Hoe dan ook werd reeds hoger vastgesteld dat verzoekster haar identiteit niet aantoonst zodat zij evenmin aantoonst dat het contract op haar vader betrekking heeft. Verder kan uit dit document hoegenaamd niet worden afgeleid dat verzoeksters beweerde problemen zich zouden hebben voorgedaan of dat zij of haar familieleden een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

De medische documenten worden eveneens slechts neergelegd in de vorm van makkelijk te manipuleren kopieën (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 10). Derhalve kan aan deze documenten geen bewijswaarde worden gehecht. Verzoekster geeft ook in deze overigens geen uitleg voor het gegeven dat deze documenten in het kader van onderhavig beroep en meer dan zes jaar na hun uitreiking plots naar boven komen. Daarenboven is het bevreemdend dat deze documenten, hoewel zij volgens verzoekster haar terugkeer naar en aanwezigheid in Irak in 2008 zouden moeten aantonen, slechts werden uitgereikt in januari 2009, hetzij enkele maanden nadat zij het land opnieuw zou hebben verlaten en op het moment waarop zij reeds in Nederland was. Andermaal dient daarenboven te worden opgemerkt dat verzoekster haar identiteit niet aantoonst zodat niet kan worden aangenomen dat de medische attesten op haar betrekking hebben.

De attesten en getuigenissen waaruit blijkt dat verzoekster werd gedoopt, in Nederland deelnam aan enkele activiteiten en bijbelstudie volgde en door een Nederlands maatschappelijke werker werd bestempeld als zeer gelovig christen en integere jonge vrouw werden reeds voorgelegd in het kader van verzoeksters Nederlandse asielprocedure (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3 en 4; administratief dossier, map 'documenten'; map 'landeninformatie'). Wederom dient te worden herhaald dat het de Raad in deze niet toekomt opnieuw een oordeel te vellen over de in Nederland gevoerde asielprocedure. Hoe dan ook vertonen deze attesten een gesolliciteerd karakter. Dat verzoekster in een aantal gesprekken aan een maatschappelijk assistent de indruk gaf een oprecht christen te zijn kan verder bezwaarlijk volstaan om afbreuk te doen aan de voormelde concrete vaststellingen. Zulk assistent kan niet worden beschouwd als een deskundige op het vlak van geloofsovertuiging. Voor het overige kan niet worden ingezien hoe de inhoud van dit attest afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen over de wijze waarop zij in contact kwam met het christendom, haar motivatie om zich tot het christendom te bekeren en de betrokkenheid bij en reactie van haar moeder op haar bekering. Evenmin doet deze afbreuk aan de vaststelling dat zij haar geloof in België klaarblijkelijk niet langer op actieve wijze invulling geeft. De overige attesten kunnen weliswaar een bijkomend bewijs zijn van de aangehaalde feiten doch zulke attesten kunnen op zich niet volstaan om het gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen. Zij hebben geen officieel karakter en geen officiële bewijswaarde. Hoe dan ook kunnen deze attesten slechts aantonen dat verzoekster in Nederland formeel werd gedoopt en deelnam aan bepaalde activiteiten. Dit wordt hierboven echter niet betwist. De attesten kunnen echter niet volstaan om aan te tonen dat verzoeksters doopsel en deelname aan activiteiten waren ingegeven vanuit een oprechte innerlijke overtuiging en de attesten bevatten geen elementen die aan de hoger gedane, concrete vaststellingen afbreuk kunnen doen. Dezelfde opmerking geldt ten aanzien van de door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde foto's (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 6).

Gelet op de voormelde vaststellingen, is verzoeksters verwijzing naar en de neergelegde informatie over de situatie van christenen in Irak niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Zulke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen

dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.5. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters verwijzing naar de humanitaire situatie in Zuid-Irak kan evenmin volstaan om in haar hoofde en *in concreto* aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst in een mensonwaardige situatie terecht zou komen. Dat de humanitaire situatie in Zuid-Irak van zulke aard zou zijn dat aldaar voor verzoekster ingevolge een loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade in de zin van 48/4, § 2, a) en b) zou ontstaan, blijkt immers niet uit de aangevoerde informatie.

Op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') wordt in de bestreden beslissing omtrent de veiligheidssituatie in verzoeksters regio van herkomst in het zuiden van Irak voorts met recht gemotiveerd:

“Er aldus van uitgaand dat u afkomstig bent uit Kerbala, kan hier nog het volgende worden aan toegevoegd. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus Algemene veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 25 januari 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjjiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel geviséerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en

het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast 'Baghdad International Airport' beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Bovendien wordt de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in verzoeksters regio van herkomst bevestigd in de "COI Focus Iraq, Security Situation in South Iraq" van 29 mei 2015 (rechtsplegingsdossier RvV 174 187, stuk 9; zie hoger sub 2.2. inzake toevoeging van deze informatie aan onderhavig dossier). Verweerder dient te worden gevolgd waar deze inzake voormelde landeninformatie betoogt dat hieruit blijkt dat deze regio niet verwickeld is in het offensief dat IS inzette in Centraal-Irak, dat zich aldaar geen directe confrontaties voordoet tussen het Iraakse leger en IS, dat er zich slechts sporadisch terreuraanslagen voordoen, dat deze aanslagen zijn afgenomen in frequentie en zwaarte, dat het overige geweld er doelgericht van aard is en dat het aantal burgerslachtoffers er beperkt is.

De door verzoekster neerlegde informatie is niet van die aard dat zij het voorgaande kan ontkrachten. Dat IS actief is in Centraal-Irak wordt in hetgeen voorafgaat immers geenszins ontkend. Met de *UNHCR Position on Returns to Iraq* van oktober 2014 wordt in de voormelde landeninformatie en veiligheidsanalyse bovendien terdege rekening gehouden.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS